

David Caño (Olot, 1980). Ha publicat cinc llibres de poemes: *Barcelona* (Galerada, 2007), premi Amadeu Oller; *He vist el futur en 4D* (Moll, 2009), premi Vila de Lloseta; *PostMortem//l del no-res, TOT* (Tigre de Paper, 2012); *Teresa la mòmia* (Pont del Petroli, 2013) escrit juntament amb el poeta Lluís Calvo, i el recent *Res és ara ni això* (Terrícola, 2013). També ha aparegut als llibres col·lectius *Price i Cia...* (Pont del petroli, 2011) i *Ningú no ens representa. Poetes Emprenyats* (Setzevents, 2011). En aquests darrers anys ha realitzat una quantitat considerable de recitals i col·labora de manera habitual en espectacles on es combina la poesia i la música.

Era molt difícil eliminar totes les ombres,

els claroscurs,

els angles morts,
les zones fosques.

La nostra història
tenia la bellesa del fang,
l'olor de la infantesa.

Entre Montjuïc i la Zona Franca
com de l'oblit al silenci,
del polsim a la destrucció.

La llibertat anava descalça.

Eres el ganivet i la llum.
Una mala nit.
Una mala adicció.

El sexe.

Sexe fosc i descontrolat,
de carrer,
de cantonada
amb llum somorta,
morta

com la nostra filla

que mai no va tenir
ni nom.

El carrer del Malnom.

Més enllà del dolor.
A tocar del Dubte.

David Caño

M'hi aturo.
T'hi veig.
Tota arrel.
Tota estrangeria.
Tota record.
Dessagnant-te
dins la blancor
d'aquesta carnisseria
islàmica.
La nostàlgia mirant a l'est
Que ningú no gosi
ni en faci judici.
Que la malaherba
t'acompanyi i se t'enfilí fins al pit.
Que el descampat siguis tu.
I la humitat, els teus peus,
la gebrada.
Que la pell
torni al fang. I les flors als cabells.
Que l'alè se't confongui amb la fosca.
Que la ciutat s'apagui.
I ara sí,
que cantin tots els gats
i que l'orquestra calli.

De Res és ara ni això

LA LLIBERTAT

*Cap home no està autoritzat per a dir "llibertat"
a la seva llibertat*

Blai Bonet

La llibertat és un estat permanent
sense fronteres,
és oferir amor clandestí
com una droga
a plena llum del dia,
és no claudicar en l'intent,
és sincerar-te.

David Caño

La llibertat és conuiu
amb el desordre del desig
i no justificar-te,
és blasfemar
i fugir dels visionaris,
és condemnar-te a l'oblit
dels capatassos,
és dignificar mots tals com
Subversió, Insurgència,
Autoorganització.

La llibertat és desmitificar
i fer caure totes les estàtues,
és suprimir, definitivament, la falsa amistat
amb traïdoria,
és profanar la voluntat de control del misticisme,
és oblidar el pecat, la mala consciència,
els remordiments de la moral
perversa, que t'han inculcat en escoles tenebroses
com palaus,
com presons,
amb patis enormes
on només podies donar voltes.

La llibertat és un hemiscicle buit,
un mentider coix, un dictador mut,
una rumba ballant al voltant d'una foguera,
i les calces de la cambrera fent de bandera

negra

a l'estenedor de les il·lusions
complertes, de les utopies acabades,
de les conviccions que han deixat de presumir,
de les cançons que han deixat de ser himnes,
mentre l'últim ideari ens escalfa els peus,
i ens ajuda a fer el sopar...

La llibertat és treballar poc, molt poc,
i llegir molt,
és abandonar el llibre sempre que puguis,
és suprimir el prefix de la paraula sexual,
és estimar i punt.
És descobrir el plaer i potenciar-lo,
és emancipar-te del tedi,
és la vida juganera,

David Caño

creativa, la pervivència del dubte,
l'abolició de la condemna,

I tu, de quin color dius que és
la llibertat?